

ناحیه محوری، روشی نو در مشارکت عمومی

هرمز باقی

«شورای محلی» یکی از مهم‌ترین جلوه‌ها و عناصر مولد سرمایه اجتماعی است. این نهاد تبلور عینی مدنیت، مشارکت و تعامل مدنی بهشمار می‌آید و رشانه بارز حضور هم‌زمان حاکمیت مردم و خرد جمعی است.

همان‌طور که هویت یک سیستم، از ارتباطات متقابل، سازمان‌دار و اجزای آن شکل می‌گیرد، گونه‌های تعامل در جامعه نیز هویت نظام اجتماعی را معرفی و توصیف می‌کند. اما چند و چون این تعامل، خود مبتنی بر سرشت و شخصیت اجتماعی و فرهنگ جامعه است. حتی اگر قانونی شدن تعامل، نتیجه فشار روش‌نگری و دستمایه تلاش روشنگران باشد، یا حکومت، به اقتباس یا تقلید از دیگران ساختارهای تعاملی شهروندی را رسمیت بخشیده باشد، ممکن است ناتوانی سرشت ملی، اصل تعامل یا اصالت هویت آن را مخدوش سازد که به گمان پژوهشگران، این، بارزترین مانع توفیق و بقای شوراهای محلی است.

در این نوشه تلاش می‌شود تا از روزنه «سیاست ناحیه محوری شهرداری تهران»، به شوراهای اسلامی شهر، ظرفیتها و توانایی آنها در ماندگاری، نگاه و دستاورد آن گزارش شود